

Hồi 18

Tàn Diệt Gian Đồ – Băng Đài Quyết Đấu

Tũ Văn Hạo và Cái Phúc Thiên đưa mắt nhìn nhau, Cái Phúc Thiên khẽ gật đầu ra hiệu đồng ý. Vũ Văn Hạo được sự hậu thuẫn của Cái Phúc Thiên thì càng vững tâm, hấn lập tức bước về phía Tề Yến Nhiên và nói:

- Tề lão đầu, thù oán giữa hai nhà chúng ta giải quyết thế nào đây?

Tề Yến Nhiên vẫn bình thản như không, dường như trong mắt lão không có sự hiện diện của Vũ Văn Hạo tại đương trường.

Vũ Văn Hạo cười nhạt, nói:

- Đến lúc này mà lão còn cựa vào tuổi tác sao? Ta nói cho lão biết nhé, lần này ta đến đây là phụng mệnh gia phụ xử lý lão đấy, lão có muốn trốn cũng trốn không thoát đâu!

Tề Yến Nhiên chợt mở to song mục, hai đạo tinh quang như ánh chớp xạ vào mặt Vũ Văn Hạo, Vũ Văn Hạo bất giác rùng mình, thối lui hai bước, nghĩ thầm:

- “Nếu lão ta hồi phục được một thành công lực thì cũng không thể để ta chửi mắng lão như vậy. Xem ra lão ta thọ thương còn trầm trọng hơn ta dự đoán rồi.”

Nghĩ đoạn hấn nói:

- Ta thấy chúng ta mau kết thúc thôi, để tránh ngăn cản đại sự của người khác. Ta không muốn bị người khác nói là bức ép người già, lão đứng lên đi, ta nhường lão ba chiêu đấy.

Tề Yến Nhiên vẫn thản nhiên ngồi tọa thiền, song mục nhắm chặt.

Vũ Văn Hạo cười một cách nham hiểm rồi nói:

- Lão không dám động thủ với ta chẳng? Cũng được, nể lão tuổi cao sức yếu, ta có thể cho lão một cách giải quyết khác. Lão khấu đầu lạy ta ba lạy thì ta có thể thay gia phụ nhận lễ của lão. Như vậy ta cũng có thể thay gia phụ tha cho lão.

Tề Yến Nhiên vẫn thản nhiên tự tại như không nghe không thấy. Nhưng Vệ Thiên Nguyên đang ác đấu với Võ Ứng Dương thì không nhìn được nên quát lớn:

- Thối tha, thật là thối tha không chịu nổi!

Cao thủ đang ác đấu há có thể phân tâm, Võ Ứng Dương chớp cơ hội mãnh công liên mấy chiêu, nhất thời đoạt được tiên cơ. Vệ Thiên Nguyên liên tiếp thối lui và chỉ còn biết chống đỡ.

Võ Ứng Dương cười nhạt, nói:

- Để xem người còn dám nói thối tha nữa không!

Vệ Thiên Nguyên mắng lại:

- Người cũng chẳng kém thối tha, người của Bạch Đà Sơn các người chỉ là một bọn thối tha!

Lúc này chàng đã trụ lại được và bắt đầu phản kích nhưng vẫn không thoát khỏi thế cận đấu của Võ Ứng Dương.

Bên này Vũ Văn Hạo sợ mất đi thời cơ nên hấn không để ý đến sự náo nhiệt bên kia. Hấn cao giọng nói:

- Tề lão đầu, lão nghe đây, ta đếm đến ba mà lão không khấu đầu tạ tội thì đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình nhé!

- Một... hai...

Đột nhiên nghe có người nói:

- Vũ Văn Hạo, quỳ xuống cho ta! Một, hai, ba!

Thanh âm đến trước nhưng chưa thấy người đâu cả. Truy giọng nói từ xa truyền lại nhưng đã khiến Vũ Văn Hạo lòng bùng hai lỗ tai, hấn còn đang ngơ ngác nhìn quanh thì người kia đã lướt đến trước hấn và đã đếm đến ba rồi!

Vũ Văn Hạo cả kinh kêu lên:

- Là kẻ nào mà có công lực như thế?

Bí mật lập tức được giải khai, người kia đã xuất hiện tại đương trường. Vũ Văn Hạo tròn xoe mắt và ngẩn người như pho tượng, trông bộ dạng hấn như người gặp phải câu hồn sứ giả. Sự kinh ngạc này không phải là tầm thường.

Người vừa đến không phải nhân vật nào xa lạ mà chính là nhi tử của Tề Yến Nhiên - Tề Cẩm Minh. Theo sau lão còn có một phụ nhân, đó là Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên.

Vũ Văn Hạo rùng mình, miệng ứ ớ không nói ra lời, hấn không còn đứng vững được nữa và bất giác khụy xuống.

Tề Cẩm Minh cao giọng nói:

- Hảo tiểu tử, ta đếm ba tiếng mà người không quỳ xuống tạ tội với phụ thân ta. Bây giờ người muốn quỳ cũng muộn rồi!

Vũ Văn Hạo kêu lên:

- Di di, cứu hài nhi!

Tiêu Quyên Quyên thản nhiên nói:

- Nếu không phải tình thế cận kề cái chết thì sợ rằng người cũng không muốn nhận ta là di di.

Vũ Văn Hạo không lạnh mà run, hấn chột nhớ lại:

- “Mẫu thân từng nói, Tề Cẩm Minh đã uống Tô Cốt Tán có hiệu nghiệm trong vòng một năm của bà ta, sau đó lão lại bị bà ta phá vỡ xương vai. Dù có thuốc giải Tô Cốt Tán thì một khi xương vai đã vỡ là khí lực không thể sử xuất, ta sợ gì lão ta chứ?”

Nghĩ như vậy nên hấn phần nào lấy lại sự can đảm và nghĩ tiếp:

- “Xương vai đã vỡ, nội công còn có thể luyện nhưng xuất thủ vô lực, bất luận thế nào thì cũng không thể phát huy nội công. Sở dĩ Tề Cẩm Minh do dự không xuất thủ là có lẽ muốn dùng công phu sư tử hống để hù dọa ta bỏ đi thôi.”

Nghĩ đoạn hắn giả vờ khấu đầu xuống đất, nhưng đột nhiên bật đứng lên xông về phía Tề Cẩm Minh đâm một kiếm, miệng quát lớn:

- Nạp mạng!

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, Tề Cẩm Minh trong tay không kiếm nhưng kẻ trúng kiếm ngã ra lại là Vũ Văn Hạo.

Tề Cẩm Minh chỉ thi triển một tuyệt chiêu mượn lực đả lực khiến trường kiếm của Vũ Văn Hạo quay lại đâm vào xương bả vai của hắn.

- Nể mặt di di của người, ta tạm tha chết cho người đấy. Nhưng nếu người muốn hồi phục võ công thì cần phải chờ xem sau này người làm người như thế nào đã. Nếu người cải tà quy chánh, làm một người mới thì không chừng ba mươi năm sau ta sẽ chỉ giáo cho người phương pháp tái luyện công sau khi xương bả vai đã vỡ nát.

Tề Cẩm Minh vừa nói vừa bước lên băng đài, bên dưới băng đài Phi Phụng và Vệ Thiên Nguyên vẫn đang kịch chiến với hai hộ pháp của Bạch Đà Sơn.

Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương thấy Tề Cẩm Minh đến thì hơi lo lắng nhưng muốn dừng lại cũng không được. Bởi lẽ cao thủ kịch đấu thì thế trận vô cùng nguy hiểm, trừ phi song phương cùng ngừng tay một lúc, nếu không thì kẻ nào dừng tay trước là chịu thiệt trước thôi. Tuy nhiên bọn chúng cũng tin là Tề Cẩm Minh không thể không nghĩ đến thân phận của mình mà nhúng tay vào. Do đó, Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương tuy có lo lắng nhưng không hoang mang loạn chân loạn tay.

Nào ngờ Tề Cẩm Minh không nhúng tay vào mà còn đem cả người nhúng vào vòng chiến. Võ Ứng Dương và Vệ Thiên Nguyên đang đấu chưởng lực, muốn phân bọn họ ra quả thực là chuyện không dễ, nhưng Tề Cẩm Minh thần nhiên vung song thủ đánh thẳng vào giữa hai người để phân bọn họ ra.

Chỉ nghe âm âm hai tiếng, chưởng lực của Võ - Vệ đều đánh thẳng vào người Tề Cẩm Minh nhưng cùng lúc đó hai người bị lực phản chấn văng ra ngoài xa ba trượng, Vệ Thiên Nguyên dựa vào một trụ băng nên trụ lại được, còn sau lưng Võ Ứng Dương trống không nên lão phải lộn ba vòng mới lồm cồm bò dậy.

Thần sắc của Tề Cẩm Minh vẫn như thường, lão nói:

- Ta đối xử công bằng, ta đã đến thì không cần người khác gánh vác chuyện của ta, không ai được tiếp tục đánh nữa!

Lão không bênh vực cho bên nào, chỉ dùng thân thể của chính mình tiếp chưởng lực của Võ - Vệ mà thôi. Trong lúc nói thì lão cũng đã đến chỗ Phi Phụng và Nam Cung Húc, trường kiếm của Phi Phụng và song bút của Nam Cung Húc cũng đang quện vào nhau trong thế khó phân giải.

Tề Cẩm Minh chau mày nói:

- Ta sẽ định thắng bại cho các người!

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão phất tay áo một cái, đôi phán quan bút của Nam Cung Húc lập tức bị cuốn bay lên không, Phi Phụng lách người qua một bên rồi thoát ra khỏi vòng chiến, trường kiếm vẫn còn trên tay.

Tề Cẩm Minh nhìn ống tay áo của mình rồi nói:

- Luồng lực đạo của ta đối với song phương đều như nhau, kiếm của Thượng Quan cô nương không bị cuốn đi nhưng phán quan bút của Nam Cung hộ pháp lại đâm thủng tay áo của ta. Theo ta thấy thì bất phân thắng bại, các người có phục hay không?

Phi Phụng liền nói:

- Tề thúc thúc, lâu nay tiểu nữ luôn tâm phục kiếm pháp của người, có người đến rồi thì đương nhiên không cần tiểu nữ ra tay.

Kỳ thực công phu vừa rồi của Tề Cẩm Minh không phải là kiếm pháp, nhưng Phi Phụng cố ý nói như vậy là vì nàng muốn xem diễn biến tiếp theo.

Nam Cung Húc đứng thộn người, nhất thời không biết nói thế nào.

Tề Cẩm Minh phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Các người không phục cũng phải phục, vì bản thân ta muốn đánh tiếp, nếu các người dừng tay thì ta không tìm đâu ra đối thủ.

Lão ngừng một lát rồi nhìn Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương, nói tiếp:

- Nhị vị đại hộ pháp, ân oán giữa Tề gia và Bạch Đà Sơn sẽ do ta và nhị vị giải quyết. Các vị đã đánh một trận, ta không muốn chiếm tiện nghi nên cả hai cùng lên một lượt đi!

Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương bất giác đưa mắt nhìn nhau, ngay cả đôi phán quan bút bị văng ra ngoài mà Nam Cung Húc còn không dám đi nhặt lại thì làm sao lão dám tiến lên? Võ Ứng Dương càng giống như gà bại trận, lão cúi đầu không dám nhìn lên.

Tề Cẩm Minh cười nhạt, nói:

- Khí lực của các vị đâu cả rồi? Vừa rồi còn hung hăng khiêu chiến với phụ thân ta thế kia, bây giờ ta thay phụ thân ta ứng chiến, tại sao các vị không xuất thủ? Lẽ nào các vị cho rằng ta không xứng làm đối thủ của các vị?

Nam Cung Húc lên tiếng:

- Tề đại hiệp, tại hạ không phải là đối thủ của đại hiệp. Nếu đại hiệp muốn trút oán khí thay lệnh tôn thì xin cứ tùy tiện.

Nói ra nghe có vẻ khí khái nhưng kỳ thực trong lòng đang mong đợi sự may mắn là có thể Tề Cẩm Minh không hạ sát thủ. Bởi lẽ lão đã không chống cự, ngay cả binh khí cũng bỏ mặc dưới đất, theo qui luật bất thành văn trên giang hồ thì một hảo hán chân chính không hạ sát thủ với kẻ không có tấc sắc trong tay.

Tề Cẩm Minh vẫn cười nhạt rồi nói:

- Các vị không dám động thủ với ta mà lại có gan khinh thường phụ thân ta! Kẻ nào cho các vị cái gan đó vậy?

Nam Cung Húc nói:

- Bọn tại hạ phụng mệnh sơn chủ mà hành sự, bản thân không tự quyết!

Tề Cẩm Minh nói:

- Nếu chỉ phụng mệnh sơn chủ thì chắc rằng các vị không thể có sự can đảm như vậy? Nhưng hiện tại ta cũng không muốn truy vấn nhiều, niệm đức hiếu sinh ta để cho các vị còn khả năng ăn uống nhưng mỗi vị phải tự chặt một cánh tay của mình.

Võ Ưng Dương luyện công phu chủ yếu là Ưng Trảo Công, nếu chặt một cánh tay thì chẳng khác gì tự phế võ công. Vì vậy lão càng khẩn trương hơn Nam Cung Húc, vội vàng nói:

- Thực không dám dấu, can đảm này là do Cái Phúc Thiên mang cho bọn tại hạ. Cái Phúc Thiên nói rằng lão ta đã an bày xong diệu kế có thể khiến cho lệnh tôn và Thượng Quan Vân Long đánh đến lưỡng bại câu thương. Lão muốn bọn tại hạ giúp lão trừ diệt Thượng Quan Vân Long, và lão sẽ giúp bọn tại hạ trừ diệt lệnh tôn. Lão ta nói, đây là việc nhất cử lưỡng tiện. Nhưng chung quy có thể nói kẻ chủ mưu là lão ta.

Cái Phúc Thiên xanh mặt, vội quát lớn:

- Kế hoạch này là do phu thê sơn chủ các người an bày, tại sao bây giờ lại trút lên đầu ta?

Tề Yến Nhiên chột lên tiếng:

- Hai tên này chẳng qua là kẻ phụng mệnh hành sự, bọn chúng cũng không xứng để làm đối thủ của ta, bây giờ đã cung khai rồi thì nên tha cho bọn chúng đi thôi.

Tề Cẩm Minh dạ một tiếng rồi quát lớn:

- Các vị có nghe thấy không, sao không cút xéo đi?

Nam Cung Húc và Võ Ưng Dương vui mừng khôn tả, cả hai vội vàng đỡ Vũ Văn Hạo lên rồi lập tức hạ sơn.

Tề Cẩm Minh từ từ quay người về phía Cái Phúc Thiên.

Cái Phúc Thiên tự biết không thể chốn tránh nên lập tức hô lớn:

- Mọi người cùng xông lên! Đây, sao các người không hành động? Tất cả hãy xông lên! Đến lúc này mà lẽ nào còn phải nói quy luật giang hồ với hấn?

Tổng cộng có mười một đầu lĩnh theo Cái Phúc Thiên, ngoài Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch đã bị phế võ công thì còn lại chín. Nếu bọn họ cùng liên thủ với Cái Phúc Thiên thì Tề Cẩm Minh dù có sự giúp sức của Vệ Thiên Nguyên, Phi Phụng cũng chưa chắc thắng được. Nhưng bọn họ đều bị Tề Cẩm Minh làm cho hồn kinh phách tán nên không một ai chịu bán mạng cho Cái Phúc Thiên.

Cái Phúc Thiên hô khản cả giọng vẫn không có ai động tĩnh, dường như bọn họ không nghe thấy gì. Cái Phúc Thiên cực kỳ phẫn nộ, giậm chân kêu lên:

- Chúng ta đã nói có phúc cùng hưởng, có họa cùng gánh, tại sao các vị không có chút nghĩa khí như vậy?

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Phụ thân của ta xem lão là tâm phúc và kết nghĩa huynh đệ với lão, vậy mà lão còn phản phúc muốn hại cả sinh mạng phụ thân ta. Bây giờ lão còn dám nói đến hai chữ nghĩa khí, lão không biết xấu hổ sao?

Bỗng nhiên nghe Thượng Quan Vân Long thở dài rồi nói:

- Cũng không thể trách hẳn, ta cũng có phần sai lầm trong việc này.

Phi Phụng liền hỏi:

- Phụ thân, người có sai lầm gì?

Vân Long nói:

- Thứ nhất là ta có mắt mà không trông, tin dùng kẻ bất lương. Ta và hẳn kết nghĩa huynh đệ nên mọi chuyện lớn nhỏ ta đều tin tưởng hẳn, đây là sai lầm của ta. Thứ hai, ta quá nghiêm khắc với thuộc hạ. Kỳ thực muốn bọn họ tôn phụng linh kỳ không thể chỉ dựa vào ảo kiếm trừ chi.

Chín đầu lĩnh còn lại nghe lời tự trách của Thượng Quan Vân Long thì bất giác vui mừng quá sự mong đợi, đầu lĩnh của Hắc Thạch Sơn là Thạch Long quỳ xuống trước tiên, nói:

- Thuộc hạ bị hoa ngôn xảo ngữ của Cái Phúc Thiên lừa gạt nên trúng kế của hẳn. Nhưng thực lòng mà nói, thuộc hạ tuy sợ đối đầu với Bạch Đà Sơn, song cũng chỉ muốn tông chủ thay đổi chủ ý mà thôi, không có ý muốn hại chết tông chủ. Xin tông chủ lượng tình tha thứ!

Có người dẫn đầu nên tám đầu lĩnh còn lại không hện mà cùng quỳ xuống theo. Bọn họ đều nói là bị Cái Phúc Thiên dùng uy lực đe dọa, dùng lợi dụ dỗ, trước khi sự việc xảy ra, bọn họ đều không biết là Cái Phúc Thiên có âm mưu hại chết Thượng Quan Vân Long.

Cái Phúc Thiên nghe xong thì cười nhạt, nói:

- Được rồi, các người cứ việc đổ lỗi cho ta. Nhưng Thượng Quan đại ca, dù tiểu đệ tội đáng muôn chết, song cũng không nên chết bởi tay ngoại nhân.

Lão thừa biết là tranh biện cũng vô ích nên đành đưa ra quy luật võ lâm, thà chịu Thượng Quan Vân Long xử lý.

Vân Long khẽ gật đầu, nói:

- Điều này người nói cũng phải. Phụng nhi, đưa linh kỳ cho ta!

Có Tề Cẩn Minh tại đương trường thì lần này Phi Phụng chẳng có gì phải lo sợ trong việc giao linh kỳ cho phụ thân.

Vân Long tiếp nhận linh kỳ rồi nói:

- Tốt xấu gì người cũng là huynh đệ kết nghĩa của ta, chuyện thanh lý môn phái là phải do ta tự hành xử. Người có thể xuất thủ đoạt linh kỳ, nếu người có khả năng đoạt được thì ta chịu nghe theo xử lý của người!

Phi Phụng kinh ngạc kêu lên:

- Phụ thân!

Vân Long thản nhiên nói tiếp:

- Linh kỳ đang ở trong tay ta, người hãy đứng qua một bên!

Tề Cẩm Minh bước lên trước và nói:

- Thượng Quan tiên sinh, tại hạ chịu ơn tái tạo của người nhưng chưa có gì để báo đáp, chút tiểu sự này xin nhường cho tại hạ vậy.

Vân Long nghiêm túc nói:

- Thanh lý môn phái không thể nói là tiểu sự!

Tề Cẩm Minh mỉm cười, nói:

- Đại sự cũng được, tiểu sự cũng được, tại hạ chỉ muốn xin ngài cho tại hạ có cơ hội báo đáp.

Vân Long nói:

- Tại hạ cho các hạ một loại bí quyết luyện công để đổi lấy sự giúp đỡ của các hạ đối với Phụng nhi, đây là cuộc giao dịch công bằng, không bên nào nợ bên nào, vậy thì nói báo đáp là thế nào?

Lúc này mọi người mới biết, sau khi bị phế võ công mà Tề Cẩm Minh vẫn có thể phục hồi công lực là nhờ bí quyết luyện công của Thượng Quan Vân Long truyền thụ. Nhưng Tề Cẩm Minh đã giúp Phi Phụng việc gì thì không một ai biết được.

Tề Cẩm Minh tiến lên hai bước nữa và nói:

- Thanh lý môn phái nhất định phải do ngài xuất thủ sao?

Vân Long nói:

- Tại hạ không có hảo đệ tử, chỉ có duy nhất một nữ nhi, mà nữ nhi thì không thể thay thế phụ thân.

Tề Cẩm Minh nói:

- Được, vậy thì ngài hãy thu nhận tại hạ làm đệ tử vậy.

Vân Long kinh ngạc kêu lên:

- Làm sao có thể?

Tề Cẩm Minh mỉm cười, nói:

- Ngài không ngại tại hạ làm đệ tử của ngài chứ? Nhưng bất luận thế nào thì tại hạ cũng phải bái ngài làm thầy rồi.

Lời vừa dứt thì lão lập tức quỳ xuống.

Vân Long vội xuất thủ đỡ lấy Tề Cẩm Minh và nói:

- Ta và người cùng bối phận, võ công của người còn trên cả ta, nếu phải bái sư thì lẽ ra ta bái người làm thầy mới đúng.

Nói đoạn lão cũng quỳ xuống.

Tề Cẩm Minh cũng vội đỡ lấy hai tay Vân Long nên kết quả cả hai không ai quỳ xuống được.

Đương nhiên Cái Phúc Thiên hiểu lý do Tề Cẩm Minh muốn bái Vân Long làm thầy. Bây giờ thấy Vân Long không đồng ý thì lòng lão nhẹ tênh như trút được một tảng đá ngàn cân. Lão lạnh lùng nói:

- Náo kịch đã diễn xong chưa?

Tề Cẩn Minh gương cười, nói:

- Tại hạ thành tâm bái sư mà người khác lại nói tại hạ hoạt náo kịch. Chẳng còn cách nào khác, tại hạ đành tự than là không có phúc khí nhập môn thôi.

Nói đoạn lão chậm rãi quay về Cái Phúc Thiên rồi nói tiếp:

- Người lên đi, không thể không tuân thủ quy luật! Nếu không thì ta dùng thân phận chứng nhân để quản giáo người đấy!

Trong võ lâm, bất đồng môn phái quyết đấu tất phải có chứng nhân. Chứng nhân này là do song phương đồng ý mời đến. Hiện tại Thượng Quan Vân Long và Cái Phúc Thiên đồng thủ với nhau, dù gọi là thanh lý môn phái hay quyền vị chi tranh thì chung quy cũng là gia sự, căn bản không cần chứng nhân. Như vậy, hai chữ chứng nhân mà Tề Cẩn Minh nói là tự phong mà thôi!

Thế nhưng Cái Phúc Thiên lại không phản đối và cũng không muốn phản đối. Không dám phản đối đương nhiên là vì duyên cớ Tề Cẩn Minh, hiện tại người là lão kiêu kỳ nhất không còn ai ngoài Tề Cẩn Minh. (Võ công của Thượng Quan Vân Long hồi phục tối đa cũng không quá phân nửa, điều này lão đã nhìn thấy.)

Không muốn phản đối là vì sau khi suy nghĩ kỹ thì lão cảm thấy việc này không những vô hại mà còn có lợi.

Lão nghĩ:

- “Hắn là chứng nhân thì chỉ cần ta đánh bại Thượng Quan Vân Long, hắn tất phải chấp hành nhiệm vụ của chứng nhân là công nhận ta có quyền kế thừa vị trí của Vân Long. Tự cổ chí kim quyết không có chuyện chứng nhân tử võ với người trong cuộc.”

Nghĩ đoạn lão lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay Tề tiên sinh muốn tại hạ tuân thủ quy luật gì?

Tề Cẩn Minh nói:

- Các người giao thủ lần này khác với những cuộc tử võ bình thường. Người là kẻ dưới lại làm sai nên Vân Long đưa ra cách thức thế nào, người cũng phải tiếp nhận thế ấy.

Cái Phúc Thiên khẽ gật đầu đồng ý rồi thầm nghĩ:

- “Hắn đã đưa ra cách thức rồi, chỉ muốn ta đoạt linh kỳ chứ không thêm điều kiện gì. Điều này mọi người đều đã nghe, lẽ nào Tề Cẩn Minh còn có thể thêm vào tình tiết?”

Tề Cẩn Minh nói:

- Được, vậy thì ta bảo người lên đoạt linh kỳ, tại sao người không lên? Lẽ nào người muốn Vân Long hạ thấp thân phận bước xuống băng đài lĩnh giáo người?

Lúc này Cái Phúc Thiên mới hiểu ý của Tề Cẩn Minh, thì ra Tề Cẩn Minh muốn lão ta băng lên đài tử võ với Thượng Quan Vân Long.

Địa điểm chọn tử võ là điều khá quant rộng, khinh công của Cái Phúc Thiên không cao minh nhưng lão tự phụ là có thể ứng phó được trên băng đài. Vì thế, lão không một chút do dự mà lập tức bước lên băng đài. Lòng thầm nghĩ:

- “Thượng Quan Vân Long không dám xuống rõ ràng là vì võ công chưa hồi phục nên sợ động thủ dưới bình địa thì không vận dụng được kinh công ảo diệu.”

Tuy động thủ trên băng đài có phần bất lợi cho Cái Phúc Thiên nhưng lão cảm thấy đã nắm chắc mấy phần thắng trong tay.

Tề Cẩm Minh tiếp tục nói:

- Đây không phải là cuộc tỷ võ bình thường, Vân Long muốn người đoạt kỳ thì người cần phải đoạt được linh kỳ rồi mới có thể xuống băng đài. Bằng không, nếu người tự biết là đánh không lại, giữa chừng bỏ chạy thì ta thủ dưới băng đài này lập tức chặt song cước của người đấy.

Tỷ võ có hai trường hợp, một là điểm tới rồi thôi, hai là đến chết mới thôi. Tề Cẩm Minh muốn Cái Phúc Thiên tuân thủ quy luật này là bức lão ta phải nhất quyết sinh tử với Thượng Quan Vân Long.

Cái Phúc Thiên tự tin là sẽ thắng nên nhìn Vân Long và gượng cười, nói:

- Không phải các hạ chết thì tại hạ tất vong, chuyện này...

Vân Long lạnh lùng nói:

- Người còn ngại gì nữa, ta chết người sống, chẳng phải là hợp với tâm ý của người sao?

Cái Phúc Thiên buột miệng kêu lên:

- Đại ca!

Vân Long quát lớn:

- Ai là đại ca của người, chớ giả nhân giả nghĩa nữa, mau xuất chiêu đi!

Cái Phúc Thiên giả vờ thở dài, nói:

- Tại hạ cũng không ngờ lại có cục diện thế này, nhưng tốt xấu thế nào thì chúng ta cũng từng kết bái chi giao, đại ca không nhận tiểu đệ sao?

Vân Long nói:

- Ta nhận người nhưng kiếm của ta không nhận người! Đừng phí lời nữa, động thủ đi!

Kỳ thực trong tay Thượng Quan Vân Long không có kiếm, chỉ có một đoạn băng được nắn thành hình kiếm mà thôi.

Cái Phúc Thiên nhìn băng kiếm của Vân Long thì càng tự tin là sẽ thắng nên lão giả vờ như bị bức vào thế chẳng còn cách nào khác, nói:

- Đại ca không muốn tha thứ cho tiểu đệ thì tiểu đệ đành chờ đại ca xử trí thôi, mời đại ca ban chiêu!

Vân Long lạnh lùng nói:

- Người không xứng để ta đứng lên động thủ với người, có bản lĩnh thì người cứ đến giết ta đi. Ta có chết dưới tay người cũng không oán trách.

Điều này hoàn toàn ngoài sở liệu của Cái Phúc Thiên. Vân Long đã đại tổn thương nguyên khí, dù đứng lên cũng chưa chắc đánh thắng Cái Phúc Thiên, huống hồ là ngồi tiếp chiêu. Bất giác Cái Phúc Thiên sinh nghi, tự hỏi:

- “Lẽ nào hắn còn có tuyệt kỹ gì?”

Tề Cẩn Minh bên dưới quát lớn:

- Người quên quy luật ta nói với người rồi sao? Cách thức do Thượng Quan tiên sinh đưa ra, người không thể không tuân!

Vân Long tiếp lời:

- Hãy mạnh dạn lên, nếu người buộc ta phải đứng lên thì cũng xem như người đã thắng. Khi đó ta nguyện giao linh kỳ cho người.

Cái Phúc Thiên nghĩ:

- “Đấu pháp thế này thì ta hoàn toàn không có đường bại, vậy thì còn sợ gì?”

Nghĩ đoạn lão cười nhạt, nói:

- Đại ca, tiểu đệ đành phải lĩnh giáo cao chiêu của đại ca thôi!

Bình khí của lão là một thanh đao sống dày, đao trọng lực trầm, lời vừa dứt thì đao phát ra đánh vù một tiếng hợp với đao quang tạo thành hình ảnh như sấm chớp. Thượng Quan Vân Long ngồi trên băng đài chỉ khẽ xuất thủ điểm ra hai cái, chẳng biết thế nào mà đao của Cái Phúc Thiên không thể công vào được. Ngược lại, đao còn bị xoay chuyển va vào một trụ băng, ầm một tiếng, hàng ngàn mảnh băng vỡ vụn tỏa lên không trung.

Nguyên chiêu vừa rồi Vân Long phát sau nhưng đến trước, vừa nhanh vừa chuẩn xác đủ để khắc chế đối phương. Nếu Cái Phúc Thiên không nhanh chóng thu đao lại thì hổ khẩu tay đã bị băng kiếm điểm trúng rồi.

Vệ Thiên Nguyên vỗ tay tán thưởng:

- Nói không sai, cao chiêu, quả nhiên là cao chiêu! Đây, Phụng muội, ảo kiếm phi kiếm, chẳng biết đến lúc nào muội mới luyện đến cảnh giới như gia phụ?

Trên băng đài không giống như bình địa, nếu Vân Long ngồi dưới bình địa thì khi Cái Phúc Thiên công không vào, lão còn có đường để tránh né. Còn trên băng đài không có nhiều dư địa để xoay chuyển, bất luận Cái Phúc Thiên tránh né thế nào thì cũng chỉ ở cạnh Vân Long mà thôi. Thêm vào đó là sự trơn trượt của băng đài, chỉ sơ sẩy một chút là rơi vào hiểm cảnh ngay. Cái Phúc Thiên vừa đánh vừa thầm kêu khổ, lúc này lão mới biết tỷ thí trên băng đài không lợi như lão dự đoán.

Đã một lần chịu thiệt nên Cái Phúc Thiên không dám càn công bức kích, lão chỉ múa tít đại đao phòng thân và thầm nghĩ:

- “Chỉ cần băng kiếm của người va vào đại đao của ta thì băng kiếm phải gãy, tuyệt chiêu ảo kiếm cũng hết đường sử xuất.”

Dường như Vân Long cũng biết suy nghĩ của đối phương nên lão hơi chồm người về phía trước, hữu thủ vươn dài ra xuất một chiêu Bạch hồn quán nhật đâm vào vòng đao quang của đối phương.

Cái Phúc Thiên nộ khí bốc lên:

- “Người cũng khinh thường ta quá đấy!”

Lão lật mạnh đại đao chém vào băng kiếm. Lần này thì đao - kiếm đã va vào nhau!

Nhưng kỳ quái là băng kiếm không bị gãy mà trong chớp mắt đó Cái Phúc Thiên chợt cảm thấy có một luồng lãnh khí xâm nhập vào tâm chưởng, khiến lão bất giác phải rùng mình. Cái Phúc Thiên chưa kịp định thần thì mũi của băng kiếm đã điểm tới huyệt Dũ khí, nơi bụng của lão rồi. Cái Phúc Thiên cả kinh, lão suy nghĩ chớp nhoáng và ngã người ra băng đài thì đã thấy Tề Cẩm Minh bạt kiếm thủ bên dưới, lão vội vàng phập đại đao vào tảng băng trụ thân lại rồi bò lên trên.

Tuy thoát sinh từ cõi chết và vẫn ở trên băng đài nhưng Cái Phúc Thiên đã toát mồ hôi lạnh toàn thân. Băng kiếm của Thượng Quan Vân Long ngăn lại mấy tấc, trên trán lão cũng lấm tấm mồ hôi.

Nguyên lão thi triển kiếm pháp khinh linh ảo diệu nên băng kiếm chỉ khẽ chạm vào đao rồi trượt đi. Nhưng lực đạo trên đao của Cái Phúc Thiên cũng khá trầm hùng, mà sát sinh nhiệt, dù băng cứng nhưng cũng không thể không tan đi ít nhiều.

Giữa lúc Cái Phúc Thiên chưa định thân trở lại thì băng kiếm của Vân Long đã điểm tới, Cái Phúc Thiên chỉ thấy trước mắt lóe lên hàng ngàn bóng kiếm quang, nhất thời hổ khẩu tê buốt, đại đao tự động rời tay bay đi.

Thượng Quan Vân Long đã thi triển công phu cách vật truyền công, dù lão chỉ còn ba phần công lực nhưng cũng đủ sử xuất huyền công qua băng kiếm rồi truyền vào thân thể đối phương. Hàn khí trên băng đài đã cực lạnh, Vân Long vận huyền công lên băng kiếm làm cho khí hàn tăng gấp bội, trong thế xuất kỳ bất ý Cái Phúc Thiên không kịp đề phòng thì làm sao không khỏi rơi đao?

Lão thấy tình thế không xong, băng kiếm của đối phương vẫn tiếp tục phi vũ trước mắt, muốn thoát cũng không thoát được nên buột miệng kêu lên:

- Đại ca, đệ... đệ biết sai rồi, đại ca... đại ca...

Lão chưa nói hết câu thì hàn khí đã nhập khẩu khiến cho lưỡi cứng đờ.

Thượng Quan Vân Long chỉ khẽ điểm băng kiếm vào song cước của Cái Phúc Thiên, thế là toàn thân của lão ta như pho tượng ngã xuống băng đài.

Vân Long đứng lên, nói:

- Biết sai là tốt rồi. Tề đại hiệp, để cho hắn đi đi!

Phi Phụng kêu lên:

- Phụ thân, lão ta phản bội người mà người còn tha cho lão sao?

Vân Long chậm rãi nói:

- Bây giờ thì hắn phản bội ta, nhưng lúc đầu khi kết bái thì đích thực là hắn xem ta như huynh trưởng.

Tề Cẩm Minh nói:

- Thượng Quan tiên sinh, tuy ngài muốn tha cho hắn nhưng đáng tiếc là hắn chỉ có thể đi vào quỹ môn quan thôi!

Công lực còn lại của Cái Phúc Thiên đã không đủ chống lại khí hàn, vả lại khi lão lẫn từ băng đài xuống thì đã sớm hồn xiêu phách tán thì làm sao có thể vận công kháng hàn? Lúc này thân thể của Cái Phúc Thiên đang dần dần đông cứng lại như băng.

Chín đầu lĩnh còn lại thấy Cái Phúc Thiên đã bị trừ diệt thì lập tức quỳ xuống khẩn cầu tông chủ tha tội.

Thượng Quan Vân Long vận công phá vỡ băng kiếm tung lên không thành những hoa tuyết rơi lả tả rồi nói:

- Ảo kiếm đã ảo diệt, từ nay về sau không còn ảo kiếm hữu hình, ảo kiếm chỉ có thể tồn tại trong tâm thôi. Các người đã bắt phục linh kỳ thì ta cũng không thể miễn cưỡng các người nữa. Các người đứng lên cả đi!

Chín đầu lĩnh cùng nói:

- Đa tạ lòng nhân từ của tông chủ, dù ảo kiếm hữu hình không còn nhưng ảo kiếm vẫn luôn tồn tại trong lòng bọn thuộc hạ. Bọn thuộc hạ cam nguyện tôn phụng linh kỳ như trước.

Vân Long nói:

- Nói rất hay, các người ghi nhớ ảo kiếm trong tâm là tốt rồi. Các người có thể ra đi!

Chín đầu lĩnh lập tức tạ ơn rồi trở về nơi cát cứ của mình, nhưng Thượng Quan Vân Long vẫn không thể tự xuống khỏi băng đài được. Còn Tề Yến Nhiên vẫn ngồi yên, không đủ khí lực đứng lên, lão nói:

- Thượng Quan lão đệ, ta đã trách lầm người rồi, xin người hãy nhận lời xin lỗi của ta.

Thượng Quan Vân Long vội nói:

- Bất tất phải như vậy!

Giọng của lão còn yếu ớt khó nghe hơn cả Tề Yến Nhiên.

Tề Cẩm Minh kinh ngạc, thầm nghĩ:

- “Bọn họ thọ thương không nhẹ, gia phụ tuổi cao nên càng đáng lo ngại hơn. Nhưng Thượng Quan Vân Long còn ở trên băng đài, ta phải đỡ lão ta xuống trước mới được.”

Nghĩ đoạn Tề Cẩm Minh liền bước đến cạnh băng đài, nhưng không ngờ lúc đó Vân Long nhặt một mảnh tuyết kẹp vào hai ngón tay búng thẳng về phía Tề Cẩm Minh. Lão sử dụng công phu Đạn chỉ thần công nên mảnh tuyết bay đi khá uy mãnh kèm theo tiếng gió vù vù. Cùng lúc Vân Long thản nhiên nói:

- Ta và các hạ giao dịch công bằng, các hạ không nợ ân tình gì với ta nên ta cũng không muốn mang nợ với các hạ.

Tề Cẩm Minh chợt động tâm niệm, lão vung thủ bắt mảnh tuyết rồi lập tức quay trở lại cạnh phụ thân. Ngay lúc đó thì Vân Long loạng choạng mấy bước rồi ngã nhào xuống băng đài. Phi Phụng và Thiên Nguyên vội vàng chạy đến đỡ, nhưng Vân Long chỉ dựa vào nữ nhi của lão, đồng thời đẩy Vệ Thiên Nguyên ra và quát:

- Tránh ra!

Phi Phụng ngạc nhiên kêu lên:

- Phụ thân...

Vân Long nghiêm túc nói:

- Nếu người muốn gần gũi với tiểu tử này thì người cũng tránh ra đi!

Tề Yến Nhiên kêu lên:

- Vân Long, người tức giận ta thì không sai, nhưng chuyện này không quan hệ gì đến Vệ Thiên Nguyên.

Nói đoạn lão muốn đứng lên nhưng lực bất tòng tâm nên lại ngồi xuống.

Thượng Quan Vân Long không trả lời, chẳng biết do lão chưa nguôi giận hay là đã không còn khí lực để trả lời.

Vệ Thiên Nguyên vô cùng ngưỡng ngùng. Phi Phụng vội nháy mắt với chàng một cái, ngầm thị ý rằng hãy đợi phụ thân nàng bình tâm rồi sẽ nói. Thiên Nguyên cũng đành quay lại bên Tề Yến Nhiên, lúc này Tề Cẩm Minh đang cứu trị cho phụ thân lão. Tề Cẩm Minh nắm chặt hai tay phụ thân và cảm thấy tay của phụ thân đã lạnh như băng. Tề Yến Nhiên tuy không thọ thương nặng hơn Vân Long là mấy nhưng do tuổi cao khí nhược nên không thể chống chọi với hàn khí buốt xương. Vả lại lão không biết Nghịch vận chân khí, mà dù có ngoại lực trợ giúp thì cũng khó lòng ngưng tập chân khí một cách nhanh chóng. Tề Cẩm Minh kiểm tra kinh mạch của phụ thân và bất giác thẩm kinh hãi không thôi.

Mảnh tuyết mà Vân Long búng vào tay lão, lúc này đã tan ra, theo đó là một viên dược hoàn được dấu bên trong. Tề Cẩm Minh chuyển kinh hãi thành vui mừng, giờ đây lão mới hiểu ý nghĩa câu “giao dịch công bằng” của Thượng Quan Vân Long.

Chợt Tề Yến Nhiên nói:

- Có lẽ ta không xong rồi, chỉ đáng tiếc là Thiên Nguyên...

Vừa mở miệng nói thì hàn khí nhập vào, Tề Yến Nhiên dần mất thần khí nên chỉ nói được nửa câu.

Nhưng chuyện hôn mê của lão chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, trong lúc hôn mê bỗng nhiên lão cảm thấy trong yết hầu như có một vật gì chạy xuống. Theo đó từ đan điền có một luồng khí nóng lan tỏa khắp cả châu thân và lão nhanh chóng bừng tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại thì lão cảm thấy mùi hương dược kỳ dị vẫn còn phảng phất trong miệng.

Tề Yến Nhiên chau mày, nói:

- Bình sinh ta chưa từng thọ ân người, người chưa được ta cho phép tại sao lại nhận được vật của người?

Tề Cẩm Minh nói:

- Bẩm phụ thân, dược hoàn này không thỉnh cầu mà có.

Tề Yến Nhiên nói:

- Rõ ràng đây là Dương Hòa Đan của Thượng Quan thế gia, lẽ nào người cũng luyện được loại dược hoàn này?

Tề Cẩm Minh nói:

- Dược hoàn này là do hài nhi trao đổi với người ta.

Tề Yến Nhiên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vân Long nói là thực hiện một cuộc trao đổi công bằng với người, vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Tề Cẩn Minh nói:

- Thực ra cuộc giao dịch này là do Quyên Quyên thực hiện với lão ta. Nhưng hiện giờ Quyên Quyên và hài nhi đã kết thành...

Tề Yến Nhiên nói:

- Chuyện của người và Tiêu cô nương để nói sau, bây giờ ta chỉ muốn biết chân tướng sự việc.

Lão đã biết Tề Cẩn Minh muốn nói gì nhưng lão không muốn thừa nhận Tiêu Quyên Quyên là con dâu.

Tề Cẩn Minh nói:

- Thượng Quan Vân Long giúp hài nhi hồi phục võ công, Quyên Quyên giúp nữ nhi của lão ta một việc.

Tề Yến Nhiên truy vấn:

- Tiêu cô nương giúp Thượng Quan cô nương việc gì mà có thể gọi là giao dịch công bằng với việc Vân Long giúp người hồi phục võ công.

Tề Cẩn Minh liếc nhìn qua Tiêu Quyên Quyên và nói:

- Quyên Quyên, nàng nói cho phụ thân nghe đi!

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Thiếp không dám kể công...

Vệ Thiên Nguyên đỡ lời:

- Thúc mẫu không nói thì đồ nhi nói thay cho.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Gia gia, kỳ thực cuộc giao dịch này là vì đồ tôn. Sư thúc và đồ tôn đều bị hiềm nghi trong vụ án tiền chưởng môn phái Hoa Sơn bị hại. Thượng Quan cô nương vì muốn rửa sạch hiềm nghi cho đồ tôn nên đành thỉnh cầu thúc mẫu giúp đỡ.

Tề Yến Nhiên truy vấn:

- Tại sao phải nhờ Tiêu cô nương giúp đỡ?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Hung thủ thực sự là yêu nhân của Bạch Đà Sơn, yêu nhân này mai danh ẩn táng, giả trang thành kẻ ngơ ngẩn để làm người phục dịch cho Thiên Quyền đạo trưởng và chờ thời cơ ám hại Thiên Quyền đạo trưởng. Phái Hoa Sơn cũng có nội gian cấu kết với yêu nhân kia. Gia gia, đồ tôn không nói thì người cũng biết, thúc mẫu và phu nhân của Bạch Đà Sơn chủ là tử muội song sinh, vì chuyện của đồ tôn mà thúc mẫu không tiếc dùng độc dược mà ngay cả tử tỷ của bà ta cũng không thể giải để hạ độc ngoại thích của mình. Sau đó thúc mẫu dùng thuốc giải để trao đổi mật thư giữa nội gian của phái Hoa Sơn và Bạch Đà Sơn chủ.

Tề Cẩn Minh nói:

- Phụ thân, cô ta vì hài tử mà không tiếc việc chống lại tử tử của mình, người có thể tha thứ cho cô ta không?

Tề Yến Nhiên nhìn qua Ngân Hồ rồi nói:

- Quả nhiên không phải là người, ta trách lầm người rồi.

Tiêu Quyên Quyên chẳng hiểu gì cả nên nói:

- Lão gia, tiểu nữ biết mình không xứng đáng là con dâu của Tề gia...

Tề Yến Nhiên cắt lời, nói:

- Ta không biết người đã làm những gì, chỉ bằng chuyện Minh nhi vừa nói thì hai người thân nhất của ta đã chịu đại ân của người rồi. Ta làm sao có thể không nhận người làm con dâu?

Tiêu Quyên Quyên vui mừng nói:

- Lão gia nặng lời rồi, tiểu nữ và Tề Cẩm Minh là phu thê, đạo phu thê là họa phúc cùng có nhau, hưởng hồ võ công của Tề Cẩm Minh là vì tiểu nữ mà bị phước. Còn đối với việc Vệ Thiên Nguyên thì người giúp hấn là Thượng Quan cô nương.

Lúc này Phi Phụng đã đỡ phụ thân nàng xuống băng đài, Vân Long sau khi điều tức vận khí đã đi lại được rồi.

Tề Yến Nhiên nói:

- Nguyên nhi, người qua đó thay ta tạ lễ!

Vân Long lớn tiếng nói:

- Vệ Thiên Nguyên, người tránh xa ta ra! Kể từ hôm nay, ta không cho phép người gần gũi với nhi nữ của ta.

Phi Phụng kêu lên:

- Phụ thân, chàng đâu có đắc tội với người...

Vân Long nói:

- Người là nhi nữ của ta thì nên nghe lời ta. Từ nay trở đi, không cho phép người gặp Vệ Thiên Nguyên nữa.

Tề Yến Nhiên nói:

- Sao lại khổ thế, bọn chúng đã tâm đầu ý hợp thì cứ để...

Vân Long cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Phụ tử các vị vẫn là khách nhân của tại hạ. Nhưng đồ tôn của tiên bối, xin lượng thứ là tại hạ không thể tiếp đãi hấn. Như vậy mới tránh được chuyện thiên hạ sẽ nói rằng tại hạ dùng thiên phương bách kế để gả Phụng nhi cho hấn!

Phi Phụng nghe phụ thân nói vậy nên không tiện kêu Vệ Thiên Nguyên lại, nàng đành nhanh chóng đưa phụ thân hạ sơn.

Tề Yến Nhiên thở dài, nói:

- Cũng tại ta nói sai lời mà ra cả, nhưng không ngờ Vân Long lại cố chấp như thế.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Lão nhân gia cứ yên tâm, tiểu nữ thấy lão ta chẳng qua là nóng giận nhất thời mà thôi. Theo tiểu nữ biết thì lão rất muốn gả Phi Phụng cho Thiên Nguyên. Đợi qua vài ngày lão nguôi giận thì tiểu nữ sẽ có cách thay người hoá giải.

Tề Yến Nhiên bế mục tỉnh dưỡng, lão không nói nữa. Vì niên kỷ quá cao, nguyên khí đại hao tổn nên dù đã uống Dương Hòa Đan và có thể chống hàn khí nhưng căn bản vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Tề Cẩm Minh phải công phụ thân hạ sơn. Vệ Thiên Nguyên và Tiêu Quyên Quyên theo sau.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Thiên Nguyên, người chớ nôn nóng. Ta chỉ muốn hỏi, người có thật lòng yêu Thượng Quan cô nương không? Đừng ngại, cứ trả lời ta đi.

Vệ Thiên Nguyên không lên tiếng nhưng chàng khẽ gật đầu. Tiêu Quyên Quyên nói tiếp:

- Bất luận cô ta đã làm chuyện gì thì người cũng chung thủy với cô ta chứ?

Vệ Thiên Nguyên chột động lòng, nghĩ:

- “Trước đây Phi Phụng cũng từng hỏi ta như vậy, lẽ nào nàng từng làm chuyện sai trái mà còn giấu ta?”

Dường như Tiêu Quyên Quyên hiểu được tâm tư của chàng, bà nói:

- Người chớ đoán mò, ta chỉ giả dụ thôi, giả dụ cô ta làm chuyện có lỗi với người thì người sẽ thế nào?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Cô ta từng hai lần cứu mạng đồ nhi, dù cô ta làm việc gì sai trái thì đồ nhi cũng không thể trách cô ta.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Vậy thì ta yên tâm rồi.

Vệ Thiên Nguyên cảm thấy kỳ quái, nói:

- Vì duyên cớ gì mà khiến thúc mẫu lo lắng cho đồ nhi?

Tiêu Quyên Quyên chậm rãi nói:

- Chẳng có duyên cớ gì đặc biệt. Chẳng qua là ta và Phi Phụng khi vị tương đồng nên hy vọng cô ta không gặp phải vận mệnh như ta. Đúng vậy, hiện tại ta là thúc mẫu của người nhưng có lẽ người cũng biết là ta đã trải qua quá nhiều sóng gió, danh phận này đâu phải dễ dàng có được.

Vệ Thiên Nguyên đã hiểu ý của bà ta, trước đây bà ta từng bị mắng là yêu phụ mà Phi Phụng cũng bị nguyên rửa là yêu nữ. Tuy nhiên, trong lòng chàng vẫn không cho là như vậy, chàng cảm thấy yêu nữ và yêu phụ không đánh đồng mà luận được. Vì Tiêu Quyên Quyên đích thực từng làm những chuyện bại hoại, trước đây thiên hạ mắng bà ta là yêu phụ cũng không có gì là oan uổng. Còn Phi Phụng bị nguyên rửa là yêu nữ chẳng qua là do cừu gia của phụ thân nàng gán ghép cho nàng mà thôi.

Nghĩ vậy nhưng chàng không thể nói những lời này trước mặt Tiêu Quyên Quyên, chàng đành mỉm cười rồi nói:

- Võ công thì đồ nhi không bằng phân nửa sư thúc nhưng chuyện thế này thì đồ nhi tin tưởng có thể hơn sư thúc.

Tiêu Quyên Quyên hỏi:

- Chuyện thế này là thế nào?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Dù trải qua bao nhiêu sóng gió thì sư thúc vẫn không rời xa thúc mẫu. Đồ nhi đối với Phi Phụng cũng y như vậy.

Tiêu Quyên Quyên cười tươi như hoa, nói:

- Người rất đáng được ta chúc mừng, nhưng ta không muốn các người phải chịu nhiều sóng gió như bọn ta.

Nói đoạn bà trầm nghĩ:

- “Người đâu biết là sư thúc người đã từng muốn bỏ rơi ta. Ta chỉ mong hoài niệm của người về Khương Tuyết Quân không thâm sâu như sư thúc người hoài niệm về tiền thê của lão. Ôi, chuyện của Khương Tuyết Quân tạm thời không nên nói với hấn.”

Phi Phụng từng nhờ Tiêu Quyên Quyên là khi nào thích hợp thì nói với Vệ Thiên Nguyên biết về chân tướng cái chết của Khương Tuyết Quân. Vừa rồi suýt chút nữa bà ta đã nói ra.

Vệ Thiên Nguyên thấy Quyên Quyên trầm tư thì liền hỏi:

- Thúc mẫu, người đang nghĩ gì vậy?

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Không có gì, ta đã yên tâm rồi thì người cũng có thể yên tâm.

- Đồ nhi yên tâm cái gì?

- Ta đã biết tâm sự của Thượng Quan cô nương, quan trọng là ở bản thân người đấy. Chỉ cần người tự vấn là yêu thương cô ta thật thì người có thể yên tâm rồi. Cô ta quyết không thể rời xa người đâu.

- Nhưng phụ thân của cô ta...

- Chỉ cần các người thật lòng thương nhau thì không ai có thể chia rẽ các người. Huống hồ phụ thân của cô ta không có ý phân chia các người.

- Nhưng không biết đến bao giờ lão mới nguôi giận?

- Điều đó còn phải chờ xem người có thành tâm hay không?

- Đồ nhi nên làm thế nào?

- Hãy làm một chuyện mà hiện tại lão ta rất cần người khác làm thay lão.

Vệ Thiên Nguyên suy nghĩ một lát và chợt ngộ ra, chàng nói:

- Đồ nhi biết rồi! Chuyện lão cần nhất hiện giờ là có người giúp lão đối phó Bạch Đà Sơn chủ.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Trước mắt nguyên khí của lão bị tổn thương, muốn hồi phục bình thường trở lại thì tối thiểu cũng mất một hai tháng. Lão ta lại không muốn tiếp nhận sự giúp đỡ của phu phụ bọn ta, bọn ta có muốn trợ giúp thì cũng chỉ có thể ngầm trợ giúp thôi. Do vậy chuyện này chỉ có người đứng ra thực hiện là thích hợp nhất. Tuy nhiên, không chỉ đơn thuần là đối phó.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Phải chăng thúc mẫu muốn nói là đồ nhi có thể trừ diệt Bạch Đà Sơn chủ?

- Đúng vậy, người có dám không?

- Không giấu gì thúc mẫu, Bạch Đà Sơn chủ cũng là thù nhân của Khương Tuyết Quân, khi cô ta chết đồ nhi từng phát thệ là sẽ báo thù cho cô ta. Chỉ vì thời cơ chưa đến nên đành nhẫn nhục đến hôm nay. Đồ nhi vốn định liên thủ với Thượng Quan thế gia, nhưng bây giờ...

- Hiện tại có thể Thượng Quan cô nương không liên thủ với người được, nhưng lúc này cũng chính là cơ hội có lợi. Bạch Đà Sơn chủ đã phá hủy tử của lão và hai thuộc hạ đặc lực nhất đến Côn Luân sơn là do rằng có Cái Phúc Thiên nội ứng ngoại hợp nên nhất định thành công. Người có thể nhân cơ hội hai lão hộ pháp chưa trở về mà tức tốc đến Bạch Đà Sơn hạ thủ.

- Đồ nhi không sợ giao thủ với Bạch Đà Sơn chủ, mà chỉ sợ thương thế của gia gia...

- Người yên tâm, thương thế của gia gia đã có sư thúc người lo liệu. Lẽ ra tốt nhất là sư thúc người ngầm trợ giúp cho người, nhưng đáng tiếc lão không có thuật phân thân nên người đành tự đi vậy. Người có sợ quá đơn độc không?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Đồ nhi hành sự xưa nay chỉ tự hỏi là có nên làm hay không thôi. Được, đồ nhi đi ngay bây giờ.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Cũng không cần vội trong nhất thời, ngày mai khởi hành cũng không muộn.

Vệ Thiên Nguyên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đúng vậy, trước tiên phải vấn an gia gia rồi hãy tính.

Thật là:

*“Ân trọng như sơn tình thâm tử hải
Phụ thù vị báo bất vong sư thừa.”*

Tạm dịch:

*“Ân nặng như núi tình sâu như bể
Thù cha chưa trả không quên sư thừa.”*

-- o O o --